

marie claire

**ANYASÁG
40 FELETT**

FELRÚGOTT
SABLONOK,
FELVÁLLALT
KOCKÁZATOK

**SZEX 2.0
VIRTUÁLIS
SZERETŐK
DILEMMÁI**

**JAPÁN
AZ ARANY-
KALITKÁBA
ZÁRT
HERCEGNŐ**

**CSEKE
ESZTER**

„AZ ON THE SPOT
AZ ÉLETEM”

**SZÉPÍTŐ
VIZEK
AZ ARCÁPOLÁS
ÚJ SZEREPLŐI**

A NŐIESSÉG DIADALA

**FINOM
VONALAK,
KACÉR
RÉSZLETEK**

sanoma

CSEKE ESZTER

Újrarendezte az irányokat

Az *On The Spot* hungarikum lett, és mi a *Marie Claire*-nél nagyon büszkék vagyunk a többéves együttműködésre és minden morzsányi sikerükre. Nagy öröm, hogy Cseke Eszterrel végre címlapon is dicsekedhetünk, aki megrázó, szép, eddig sehol sem mesélt történeteket osztott meg velünk.

szerző: **Fiáth Marianna** fotó: **Emmer László**

Ha el is akarna szaladni valamelyikünkkel a ló, egy belső gyeplő azonnal visszaránt és emlékeztet a saját határainkra

RUHA: PINKO - ILBACIO DI STILE - CELINE - ILBACIO DI STILE - DKNY - ILBACIO DI STILE - MAX MARA - STELLA MCCARTNEY, ZARA - CIPIC - ALEXANDER WANG, SPORTMAX - ÉKSZER: LOUIS VUITTON, MARC BY MARC JACOBS, SIX

Lakásfelújítással, költözéssel tölti azt a kevés időt, amíg itthon van, aztán irány Brazília. Saját bevallása szerint nem megszállott gyűjtő, és a fékek is egyre jobban működnek a külföldi utak során – „az Andris mást mondana, attól tartok” –, azért bőven van minek helyet találni az új otthonban. A világ minden tájáról származó szobrok, csillárok, teknők, régi, családi bútorokkal meg egy csomó modernnel...

Akinek volt már szerencséje személyesen is találkozni vele, tudhatja, élőben mennyire kifejező ez a tekintet. Alaposan utánajártunk: kislánynak is ilyen volt. Cserfes, élénk fantáziájú, bátor kis ördög, aki a legvadabb dolgokat volt képes kieszelni, és nem elég, hogy telefonon próbálta felhívni Nicolae Ceaușescut, egy hajnalban majdnem el is indult, hogy személyesen mondja el neki, most már aztán tényleg tessék elengedni a családot Magyarországra. Ma már megfontoltabb, egy kicsit csendesebb is talán, de ha ez a vakmerőség nincs, akkor nincs Pulitzer-émlékdíj, se amerikai dokumentumfilmes győzelem (és a *Financial Times* sem méltatná őket a hasábjain). Igaz, azt mondja, ma a legnagyobb luxus, ha S. Takács Andrással ki tudnak végre menekülni a természetbe, „és képesek vagyunk megélni, hogy nem pusztán ott vagyunk valahol, de a részei vagyunk mindannak, ami körülvesz”.

Jó ideje már nemcsak témát, helyszínt, közösséget kell találni, filmet forgatni, hanem gondozni kell az imidzset is. Mekkora felelősség, mekkora teher ez? Elvett az egésznek a bájából ez a nagyfokú tudatosság?

Kiváló receptünk van rá: nagyon komolyan szelektálunk. Csak azt vállaljuk el, ami nagyon fontos vagy hasznos, ami nagyon kedves nekünk, vagy szimplán csak szellemes. Elég keveset vagyunk

itthon, és ez sokszor elvégzi helyettünk a munkát, csodásan leszűkíti, hol mennyit szerepelünk, beszélünk.

Számít ez, amikor bárhol elérhető vagy online?

Igen, nagyon is számít. Amikor nyakig benne vagy valamiben a világ másik végén, csak a helyszínre, a munkádra koncentrálsz, akkor szerencsére nemcsak fizikailag vagy messze mindettől. A dzsungel mélyén nem fog az ember nagyinterjút adni. Amúgy többnyire jól jön ki a lépés, mert mire soknak éreznénk magunkat vagy a média érdeklődését, ad-digra már indulunk is.

Furcsa lehet, mert éppen most vesztetek át a legrangosabb kitüntetésekkel ezelőtti adásokért. Ha valami terápián lennének, ahol vonalakkal rajzolnánk le, mikor mit csináltatok, mikor érkezik értük az elismerés, ti pedig fejben mennyire előre jártok már...

Ez örület, valóban. Ráadásul ezeknek a régebbi filmeknek a menedzselésével a mai napig sokat dolgozunk. Az utóbbi évünk gyakorlatilag a diktátorok gyermekeiről szólt, lelkiileg ez épített, rombolt, ezzel vagyunk telítődve, Gáza és a rakéták most nagyon messze vannak.

De közben tudod még tartani? Átlátod, melyik projekt karrierje hol jár?

Egyedül nem. Kézben tudjuk tartani, szigorúan többes számban. Ezzel együtt fontosnak tartom elmondani, hogy amikor kint vagyunk valahol, akár több hónapig, ez az egész alig érint meg, minimálisan van jelen az életünkben.

Azért a lécz közben óhatatlanul egyre feljebb kerül. Sokan sokfelől monitornoznak, nem mindegy, miben mutatkozol, mit viselsz, mit nyilatkozol – ez, gondolom, a magadhoz és a munkádhoz való viszonyodat is átalakította.

Ez igaz. De amikor eltűnök az erdőben, akkor eltűnik velem mindez. Nem számít. Megvan a helye és az ideje, amikor ezzel kell foglalkozni. Volt ugyanakkor egy rosszízű periódusa ennek. Egy, a kiégéshez nagyon közeli állapot, amikor majdnem túlnőtt rajtunk a saját projektünk, és aminek két hét kórház lett

a vége. A gyökere az egésznek éppen ez volt, hogy kezdtük elveszteni a kíváncsi riportert, az érzékeny embert magunkból, túlvállaltuk magunkat. Az egyik legnagyobb tanulság azonban, hogy ez visszaszerezhető.

Csupa fül vagyok...

Úgy éreztük, most van itt a lehetőség, muszáj csinálni. Egy alagútban voltunk, ami mintha a siker felé ment volna, de végig sem gondoltuk a saját erőforrásaink felől. Hozzá is teszem gyorsan, örülök, hogy így történt, mert legalább tudjuk, hogy ez többé nem fordulhat elő, és ha el is akarna szaladni valamelyikünkkel a ló, egy belső gyeplő azonnal visszaránt és emlékeztet a saját határainkra. Volt tehát egy rövid időszak, amikor a dolog esszenciája volt eltűnőben, és mi nem vettük észre... Ráadásul anyukám halála is friss élmény volt, valahogy logikusnak tűnt munkába temetkezni.

Mi történt?

Erről még soha nem beszéltünk, de most, három év távlatából, azt hiszem, már lehet. Akkor azért nem mondtuk el, mert nem szerettünk volna szenzációt belőle, később meg azért, mert nekünk is időre volt szükségünk, hogy valamennyire a helyére tegyük a történeteket. Egyik forgatás követte a másikat. Az egyik pillanatban még Francia Guyanán ültünk az esőerdőben az idegenlégiosokkal, a másikban már Bangladesben. Nagy ruhagyárak kulisszái mögé néztünk volna be, meg volt szervezve, hogy patinás világmárkák körmére fogunk nézni. Megérkeztünk Andriszal Dakkába, lepihentünk egy kicsit, majd este elindultunk vacsorázni. Kiléptünk a szállodából, beültünk egy riksába – igazából azt sem tudtuk, pontosan hol vagyunk –, és mentünk, mentünk, majd befordultunk egy koromsötét utcába. Láttam, hogy mellénk jön egy kocsi. A táskám, bár egyszerű válltáska volt, átlósan át volt emelve a vállamon direkt biztonsági okokból. Aztán az autóból kinyúlt valaki, megragadott, és lerántott a riksáról. A betonon húztak a kocsi mellett nagyjából háromszáz métert. A táskát valahogy elvették végül, de én csak arra ►►

emlékszem, hogy az arcom előtt forog az autó kereke, és vonszolnak, vonszolnak a betonon a sötétben, egy szál blúzban, térd alá érő szoknyában, szandálban, én pedig azon gondolkodom közben, merre lökjem el magam, és hogyan hat a centrifugális erő...

Mi ilyenkor az ember első gondolata? Hogy él-e?

Azonnal felpattantam a földről, igen. Meg kellett ráznom magam, hogy életben vagyok, tudok járni. Andris pedig futott szembe a sötétben, kiabált, de az orrunkig sem láttunk. Olyan sokkos állapotban voltam, hogy nem is éreztem pár pillanatig, mennyire fáj, csak amikor Andris megfogott, hogy jól vagyok-e, azonnal induljunk vissza a hotelbe... Szinte a húsomhoz ért, én pedig felüvöltöttem a fájdalomtól. Tizenegy tenyérnyi bőr jött le a testemről. Szinte megégtem azon a betonon. Csodák csodája húsz méterre onnan volt egy icipici rendelő, ahol volt orvos, nővér, kötszer... De hiába próbálták leszedni a ruhámat és kitisztítani a sebeimet, az a mocskos beton szinte bele volt tetoválva a bőrömbe. És mi történt? Egy nő, Banglades legsikeresebb üzletasszonya, akinek egy húszezer munkást dolgoztató ruhagyára van, éppen arra járt, mert megszúrta az ujját. Meglátott, majd azonnal felhívta a fiát, aki egy hatalmas autóval értünk jött, és már vitt is egy luxuskórházba. Egy hétig feküdtem bent. Olyan súlyosak voltak a sebeim, hogy tisztítani is csak altatásban tudták... Aztán Andris minden követ megmozgatott, hogy hazaszállítson a biztosítótársaság.

Maradt nyoma rajtad?

Nézd, itt ez a folt a karomon, vagy ez... Nem maradt esztétikailag bántható, szégyellhető nyoma, de látszik.

Felkiáltójelként ott vannak a testeden?

Olyasmi, igen. Milyen furcsa, hogy mennyire átérezhető, hogy az ember szimbolikusan is a bőrét viszi a vásárra, nem?

Mire gondoltál: hogy büntetésből kaptad? Hogy abba kéne hagyni az egészszet? Hogy elfordult tőled a gondviselés?

Nem, a legelején csak arra, hogy túl kell élnem, és haza kell jönnöm. Utólag már-már nevetséges, de aznap, hajnali ötkor,

miután kitoltak a műtőből benyugtatózva, és kábé úgy festhettem, mint egy múmia, mondtam Andrisnak, hogy nyugi, szerintem pár nap, és mehetünk is forgatni... Később inkább hálás voltam, hogy bölcs figyelmeztetést kaptam az égiektől, hiszen jól vagyok, nem haltam meg. Mivel én nem tudtam már meghúzni azt a határt, kijelölték nekem. De egyetlen pillanatra sem jutott eszembe abbahagyni vagy feladni az egészszet. Nehéz volt viszont feldolgozni, hogy nem munka közben történt, hanem egészen váratlanul, egy végtelenül kiszolgáltatott szituációban, így sokkal több kérdést vetett fel utólag is az életemmel és sok mindennel kapcsolatban. A poszttraumás stresszel is eltartott egy ideig megbirkózni itthon, de el kellett kezdenem tudatosan foglalkozni vele és szépen apránként visszaépíttetni a bizalmat.

És sikerült mindezt beépíteni? Látod a határaidat, a sorompókat?

Tökéletesen. Olyan tűpontos pavlovi reflexek alakultak ki, hogy valami csoda. Nagyon kemény tanulópénz volt az a bangladesi epizód, de újrarendezte az irányokat. Még ha bele is kell húzni, mert mondjuk utómunka van, utána szigorúan kiköveteljük az időt a regenerálódásra. És bár jó pár évre előre vannak ötleteink, terveink, ezek nem nyomasztó kötelességek, hanem rugalmasan alakítható programok. Úgy mondanám, hogy be vagyunk táblázva, mégsem rabság ez, hanem megmaradt annak, ami: szabadság.

De ebbe belefér pihenés, gyerekvállalás, előre nem látható esemény is?

Még szép. Ha lesz gyerekem, akkor lesz gyerekem – és olyan életmódom, amibe ő belefér. Engem ez a legkevésbé sem frusztrál. Nekem az *On The Spot* nemcsak a karrierem, sőt elsősorban nem a karrierem. Hanem a belső lieblingem, a munkám, az életem, valami, ami százszázalékosan én vagyok, még ha ennek a nehézségeit és a hátrányait is pontosan érzem. Nagyon-nagyon boldogtalan ember lennék, ha azon görcsölnék, hogy majd jön egy gyerek, aki mindezt elveszi. Ha jön, akkor aszerint fogom alakítani az életemet, a munkámat, és akkor úgy lesz jó.

Jó sokféle mintát, kultúrát láttál testközelből, sok modellt családra, anyaságra, női szolidaritásra. Ez inkább összezavar, vagy ellenkezőleg: nagyon is segít tisztán látni dolgokat?

Az anyánk mintája az első. Én az enyémet elég sokáig szélsőségesen elutasítottam, és hosszú évekbe telt megértenem, a mi kultúránkban mennyire nehéz lehetett az anyukám generációjának azokkal a szerepelvárásokkal egyáltalán létezni, és milyen tragikus utólag számon kérni teljesítményt, karriert, önmegvalósítást. A látott ezerféle mintából pedig ösztönösen is megérzi az ember, mi az, ami jól, természetesen működik. Hihetetlen sokat tanultam arról, mit jelent a nők közötti összetartás, miben rejlik egy közösség ereje, és persze arról is, a saját életemben mennyire messzire kerültem ettől. Találkoztam nagyon erős nőkkel nagyon klasszikus szerepekben, akik sok mindent segítettek megértenem és elfogadnom. Helyet kellett csinálnom magamban egy nagy adag hagyományos női tulajdonságnak, de ez újraírni is segített sok mindent. És ha valamit a mai napig szörnyűnek és ijesztőnek látok, az az, hogy hogyan hal el a nők önbizalma a társadalmi elvárások szorításában, főleg a negyvenes, ötvenes éveikben járóké.

És mekkora feladat magadat vállalni, ha más kultúrákba mész vendégségbe?

Imádom, ahol bátran és kendőzetlenül kérdeznek. Volt olyan Omo-völgyi törzs, ahol a legszókimondóbb nőkkel találkoztam: hihetetlen nyíltsággal kérdeztek a szexről, vagy hogy én hogy vagyok képes csiklóval élni, mikor ők alig várják, hogy megszabaduljanak tőle...

Nem hoznak zavarba? A szemed se rebben?

Nem, ilyen helyzetekben nem vagyok szemérmes. Kőkemény kérdéseket tettek fel, cserébe én is őszinte válaszokat kaptam. Mond meg: hát van ennél jobb? **mc**

Nézd meg videón is!
Szkennezd be a fotót az ingyenes Layar applikációval, és pillants be a címlapfotózás kulisszái mögé. ➔

STYLING: LACZKÓ MONIKA, STYLISTASZISZTENS: KIS FRUZZSINA, FOTÓASZTENS: SCHWALL FÜLÖP, HAJ: KOZMA NORBERT, SMINK: TOMBOR SÁROLYA - LANCÓMÉTEREKKEL

Találkoztam nagyon erős nőkkel nagyon klasszikus szerepekben, akik sok mindent segítettek megértenem és elfogadnom. Helyet kellett csinálnom magamban egy nagy adag hagyományos női tulajdonságnak